

zvěstník SKV SOKOL MÜNCHEN

prosinec 2015
číslo 3 - ročník XII

My, běženci

■ My, pomalu vymírající osmašedesátníci, jsme svého času opustili Československo u příležitosti příjezdu sovětských tanků. Opustili jsme ho ilegálně - ať již využitím nakrátko otevřených hranic nebo podloudně vymámenou výjezdni doložkou třeba i do zemí tehdejšího socialistického tábora, který byl sice hrází míru, ale nějak to v té době na to nevypadalo. Stejně jako uprchlíci současní jsme pak šli třeba i balkánskou cestou, což tehdy znamenalo Bulharsko, Jugoslávie, Itálie a pak už podle toho. Do zemí, které nám poskytly azyl, jsme vstupovali také často ilegálně a stejně jako dnešním běžencům se nám nechtělo začínat nový život třeba v Albánii, ale ani ta Jugoslávie nebo Itálie většinou nebyly našimi favority.

Tím ale se také podobnost s dnešní uprchlickou lavinou, bohužel nebo bohudík, pomalu vytrácí. Ti mazanější z nás sice také využili všech sociálních výhod, které ta která země poskytla, a ti nejmazanější je využívají dodnes. Ale většina z nás troubů nečekala na žádné integrační programy a koukala začít něco - byť by i z osobního hlediska podřadného - dělat, naučit se ve vlastní režii co nejrychleji jazyk země pobytu, začít pak dělat něco méně podřadného a tak stále dál.

Naše ženy mohly podávat ruku i cizím chlapům, nekoupaly se v hábitech jménem burka a šátky na hlavě nosily jen, když jim byla zima. Naše děti chodily do školy a když vyrostly, tak žádné nešlo bojovat se zbraní v ruce proti státu, který jim tu školní docházku umožnil. Někteří jsme byli katolíci, jiní třeba evangelíci, ale nikdy jsme kvůli tomu na sebe nevytahovali nože, a kdyby někdo hanobil bibli, tak bychom kvůli tomu určitě nezapálili svoji ubytovnu a už vůbec nikoho by nenapadlo vyžadovat, aby hostitelská země tuto knihu přijala místo své ústavy. Marxisté mezi námi se ve svém novém domově ani trochu nepokoušeli vyvolat proletářskou revoluci, to se spíše uklidili na nějakou tu univerzitu a tiše se radovali, že to, co tam vykládali svým pomatným studentům, nebude určitě nikdo realizovat.

V Německu jsme také založili Sokol, to byla kdysi - konformně s tehdejší politickou konstelací - silně na-

cionalistická antiněmecká organizace, my ji ovšem provozujeme s důrazem na to, že „kdysi byla“. Někteří jsme měli rádi Willyho Brandta, jiní zase Franz Josefa Strauße, ale když byla nakonec německá východní politika úspěšná, tak jsme byli rádi všichni a netušili, že na nás v budoucnosti čekají nejen exempláře typu Merkel, Gabriel nebo Seehofer, ale že i slovo teror, které jsme znali spíše jako občasný způsob nepřilíš záviděníhodného manželského soužití, se začne v budoucnosti používat v jiném smyslu.

Dnes ta budoucnost nastala. Slovo teror je symbolem pro mnoho zmařených životů a uvedení političtí matadoři neustále omílají, že nemá žádnou souvislost se současnou afro-azijskou invazí na Evropu se valící, čímž z nás dělají voly. To samozřejmě není nic

nového, paní Merkel na tom postavila celou svoji politickou kariéru, i tak by ale měla vysvětlit, proč u francouzských sousedů vzniká právě z nekontrolovaného přistěhovalectví neintegrovatelných subjektů nezastavitelný teror, zemi pomalu ale jistě rozleptávající, i když i to je vlastně jedno, pochopení problému - o řešení nemluvě - je viditelně nad její síly. Jediné, co se jí poměrně daří, je, že svým diletantismem žene milióny voličů do náručí extremistických partají, což ovšem nevěstí nic dobrého. Možná že by nebylo od věci, kdyby daňový poplatník zaplatil svým politickým elitám studijní pobyt v Austrálii, která přistěhovalecký problém řeší způsobem na evropské poměry poměrně neortodoxním, ale hlavu a patu mající. Obávám se ovšem, že jediné, co by si naši politici při svých schopnostech odtamtud odnesli, by byl úžeh, což by vedlo jen k dalšímu zatížení zdravotních pojišťoven.

To všechno je samozřejmě pláč nad rozlitym mlékem, teď už nezbyvá než přijmout tu lavinu s otevřenou náručí - jsou přece Vánoce - a poprosit za odpuštění, že na to, abychom s nimi klečeli v mešitě, nám už většinou neslouží kolena, a že z toho samého důvodu jim nemůžeme uvolnit místo a stát se sami opět běženci. Také proto, že už není kam běžet.

Karel Pokorný, starosta (Kpokorny41@aol.com)

Na kánojích PO ISÁŘE

neděle, 9. srpna 2015

V srpnu jsme podnikli další z výletů, tentokrát - pro Sokol trochu netradičně - jsme na člunech sjeli řeku Isáru z obce Einöd do Geretsriedu.

Když jsem se cíl našeho výletu dozvěděl, srdce mi poskočilo radostí. Okamžitě jsem si vzpomněl na výpravu cimrmanologů do mistrovny rodné obce Liptákova.

Konečně ukáží bratrům a sestrám, podobně jako do té chvíle opomíjený člen cimrmanologické výpravy, co ve mně vězí. Na rozdíl od kuželek, kde tradičně obsazují místa v poslední třetině, jsem byl totiž přesvědčen, že jsem - jako absolvent SPŠ stavební, obor vodní stavby a absolvent několika vodáckých táborů v době svého dětství - mimořádně kvalifikován ke sjezdu této krásné, ale poněkud divoké a studené řeky.

Z Mnichova jsme vyjeli - z důvodu logistiky - třemi auty (půjčovna lodí nenabízela transfer zpět do výchozího místa). Jedno jsme nechali v Geretsriedu u mostu a vybavení jen nejnnutnější věci jsme dvěma auty vyrazili do Einödu, kde už na nás čekaly lodě, záchranné vesty a instrukce. Zde jsem zjistil, co jsem instinktivně tušil celou dobu: Sokol je krásné a hrdé zvíře v oblacích, ale voda není jeho živel. Podobně to bylo i s ostatními bratry a sestrami. Jen na Zdeňkovi Fajkusovi, který je snad dobrý v každém sportu, bylo vidět, že se vyzná. (Ten ale taky není sokol. Pozn. red.)

Dostali jsme dva čluny pro dva a jeden pro tři. Posádky se utvořily ve složení manželé Fajkusovi, Jitka a Jiří, kteří měli tu čest vézt poklad náš největší, našeho starostu Karla, a třetí posádku tvořila Alenka a já. Náš člun vyjel až poslední, protože jsem nejprve musel Alenku přesvědčit, aby pádlovala jen na své, tedy pravé straně člunu. Chtěl jsem ještě vyjasnit rozdíl mezi pádlovaním a pouhým namáčením pádla do vody, ale to už byli ostatní v nedohlednu.

To byl taky důvod, proč jsme neviděli, za jakých okolností Jitka s Jirkou ztratili svůj drahocenný náklad. Právě jsem se snažil - přes protest Alenky - jet po proudnici a najednou se před námi v zatáčce zjevilo cosi, o čem jsem se domníval, že je to obrovská socha žabáka, umístěná na balvanu u

konvexního břehu Isáry. Kormidloval jse k tomuto útvaru. Když jsem konečně poznal, že to není socha žabáka ani začarovaného prince, ale zmáčený Karel, vykřikl můj vnitřní hlas: "Musíš zachránit svého starostu!" Když jsme se dostali do bezprostřední blízkosti balvanu, tak nám Karel přepadl do lodi. (Jinak se to nazvat nedá, neboť vzhledem k jeho bolesti zad umocněných ledovou vodou, nebyl schopen aktivního pohybu.) Ta byla našťástí z gumy, takže se ani nerozlomila, ani nepřevrhla. Jen nabrala velké množství vody. Následné kormidlování bylo pak velmi obtížné, protože Karel mé veškeré kormidelnické snažení mařil kopáním nohy do vody. Asi protože studená voda působila na jeho dolní končetiny jako elektrický proud na žabí stehýnka. Přesto jsme se dostali šťastně na břeh (viz foto). Čas, než se Karel zase dostal na provozní teplotu, jsme strávili grilováním. Další cesta k cíli již proběhla bez dalších dobrodružství.

Po odevzdání lodí jsme se odebrali do zahradní restaurace. Zde Jitka zjistila, že ztratila kameru, se kterou celý den pilně fotografovala. Odebrala se tedy s Fajkusovými ji hledat na místo naší poslední zastávky. Po více než hodině se vrátili s nepořízenou. Aby Jitka posléze kameru našla ve stejné tašce, kterou předtím pečlivě prohledala.

Myslím, že nejen z mého pohledu to byl velmi vydařený výlet plný dobrodružství a napětí. Už se těším, až příští rok pojedeme znovu.

Marcel Jermář

Ilustrace: Ivan Plíhal

Turnaj ve stolním tenise

středa, 7. října 2015

Stalo se již tradicí, že každou první středu v říjnu dostávají šanci ti, co se netrefí do kuželek, a mohou namísto toho zabodovat na pingpongovém turnaji. Letos bylo v této disciplíně pořadí následující:

1. Karel Syrovátka, o 2. a 3. místo se podělili se stejným počtem bodů Jitka Scholz a Nikola Scheufler, 4. Karel Pokorný, 5. Barbara Scheufler, 6. Dušan Pokorný, 7. Marcel Jermář.

SKV OPEN

sobota, 21. listopadu 2015

Letošního, v pořadí již 11. ročníku kuželkového turnaje SKV Open, se zúčastnilo 13 hráčů, kteří bojovali o postup do finále. Po tvrdém, ale regulérním zápolení se ve finálovém boji umístili na 1. místě Karel Svoboda se 126 body, na 2. místě Drahuše Krajcrová se 108 body, na 3. místě Zdeněk Fajkus se 104 body a na 4. místě Karel Syrovátka se 73 body.

Dušan Pokorný

Kuželková liga 2015

Konečné pořadí a body

1. Syrovátka, Karel	217	6. Pokorný, Dušan	131	11. Hübnerová, Ivana	65
2. Svoboda, Karel	208	7. Scheufler, Nikola	122	12. Fajkus, Zdeněk	39
3. Krajcrová, Draha	172	8. Pokorný, Karel	115	13. Jiránková, Alena	19
4. Cach, Jiří	167	9. Jermář, Marcel	104	14. Fajkusová, Blanka	17
5. Šolcová, Jitka	142	10. Scheuflerová, Barbara	79		

Česko zpívá koledy 2015

Regionální Deník každoročně pořádá akci Česko zpívá koledy, při které se po městech na celém světě sejdou tisíce lidí. Organizace zpívání 9. prosince v Mnichově na vánočním trhu na Rindermarktu se ujala zdejší Společnost pro vědy a umění. Účastnili se i členové naší jednoty.

Sešlo se přes padesát lidí všech věkových kategorií: rodiny s dětmi, maminky s kočárky i senioři. Všichni účastníci, kteří o to stáli a nevěřili si, že koledy úplně znají, dostali vytištěné texty, které Deník předem zveřejnil. Na kytaru nás doprovázel, stejně jako loni, Lubor Hraník. Zpívání se přítomným zalíbilo tak, že všechny koledy zpívali dvakrát a ještě se našla dost velká skupina lidí, kteří společně s kytaristou zpívali další koledy, podle toho, na které si kdo vzpomněl. Na zpívání nechyběly ani domácí vánoční výrobky včetně vánočního cukroví či doma dělaného vaječného koňaku, vhod přišlo i svažené víno ze stánku na trhu. Zpívat si přišel i generální konzul Milan Čoupek s manželkou. Zpívalo se zhruba do 19:30 hod., část přítomných se pak přesunula do nedaleké pivnice, kde vánoční veselí, spojené s dalším zpíváním koled trvalo téměř až do půlnoci.

Blanka Fajkusová, SVU Mnichov

Foto: Vilmos Kent

Letos v listopadu odešel **Honza Unger**, legenda české mnichovské komunity. Bylo mu 74 let.

Honza byl v poslední době hodně nemocný a tak se to nějak mlčky čekalo, ale když je to tady, tak je to rána. I když jsme ho v poslední době vidali sporadicky, bylo tu povědomí, že někde je a že až se opět někde setkáme, tak že to bude fajn. Dokonce i v pokročilém stadiu své nemoci dokázal svoji vitalitou vždycky vytvořit prostředí, ve kterém člověk na strasti tohoto světa na chvíli zapomněl. Do poslední chvíle byl také tím, čím mu osud určil být: mimořádně talentovaným podnikatelem s širokým srdcem. Asi by se těžko spočítalo, kolik Čechů přicházejících do Mnichova u něj našlo první zaměstnání.

V Sokole byl desítky let, každoroční setkání v Oetzu nevynechal snad nikdy a když někdy nebyl na volejbale, tak něco chybělo. Teď už bude něco chybět pořád, a to nejen v Sokole.

Karel Pokorný

Tyršova světnička z Oetzu v Děčíně

Stálá výstava Tyršova světnička letos obdržela v Tyršově rodném domku na děčínském zámku, nové prostory hned vedle zámecké pokladny.

V září - v rámci sokolského setkání Tyršův Děčín – zde byla výstava slavnostně otevřena.

Výstava je základem souborných sokolských výstav pod názvem Evropan Tyrš, pořádaných župou v Děčíně. Tato legendární expozice stálé výstavy pod původním názvem Jizba Dr. Miroslava Tyrše byla otevřena v rakouském Oetzu v den Tyršova 100. výročí úmrtí. Bylo to v rámci symposia k 100. výročí Dr. Miroslava Tyrše, organizovaného Ústředím československého sokolstva v zahraničí ve dnech 7.–9. srpna 1984 pod názvem Tyršův odkaz. Expozice byla pořízena nákladem švýcarských sokolských jednot a místnost pro výstavu smluvně propůjčena majitelem na 10 let zdarma. Výstava je zaměřena a dokumentuje památky na Tyršův život a dílo od jeho mládí, jeho rodinné prostředí, ve kterém se vyvíjely jednotlivé milníky – slety, po poslední dobu a zachycuje činnost Ústředí československého sokolstva v zahraničí až po slet zahraničního sokolstva konaný v Paříži roku 1990.

Roku 1996, u příležitosti konání XII. všesokolského sletu, byla expozice převezena zahraničními účastníky z Oetzu do Prahy. Cílem bylo využít expozici pro zřízení Tyršova muzea v areálu děčínského zámku. Po ukončení rekonstrukce Tyršova rodného domu sem byla expozice převezena z Prahy a otevřena 18. září 2008.

Výstava navazuje na výstavu Tyršovo muzeum v areálu děčínského zámku před 2. světovou válkou. Tehdejší expozici v mnohém podpořila přítomnost 1. hraničářského praporu na děčínském zámku, který Thurnové prodali státu. Zasluhou

místní vojenské posádky byla v zámecké sala terénně instalována stálá legionářská a sokolská výstava – Tyršovo muzeum, jehož zrod prosazovala sama Renáta Tyršová a poskytla pro něj dokumenty.

V roce 1932 se zde uskutečnily oslavy stého výročí zakladatele Sokola Dr. Miroslava Tyrše a Župou krušnohorskou byla odhalena pamětní deska na Tyršově rodném domku (která je bohužel vidět jen z ochozu u toalet, viz foto, pozn. red.). Dobové snímky dokládají, že objekt zámku nesl název Tyršova kasárna. Zde na zámku byl umístěn i pomník, bronzová socha Miroslava Tyrše od významného českého sochaře Ladislava Šalouna.

V roce 1938 a před zabráním kasáren wehrmachtem mohla být expozice výstavy i Šalounova socha zachráněna prostřednictvím sokolů-železničářů a vojenskou posádkou. Ze zámku byla odvezena, uložena v podmokelském pivovaru a odtud po blízké duchcovské dráze odvezena do vnitrozemí. Výstava se na zámek vrátila až po skončení 2. světové války, Šalounova socha byla pak v 2. polovině 20. století umístěna na své současné místo na Smetanově nábřeží.

Výstavu Tyršova světnička je možné navštívit během otvíracích hodin zámku, vstupné do expozice je zdarma.

*Anna Voslařivá, Sokol Děčín
Z časopisu Nazdar! Sokolské souzvuky*

(redakčně upraveno)

UKRAJINA (3)

Text přednášky „Sláva a smůla Ukrajiny“ Karla Pokorného, starosty SKV Sokol München, v mnichovské pobočce Společnosti pro vědy a umění 8. dubna 2014 přinášíme na pokračování.

Ilustrace: Ivan Plíhal

Ale třeba ti záporožští kozáci vytvořili na dolním Dněpru něco, čemu se někdy také říká kozácká republika. Ta přetrvala delší dobu a skoncovala s ní až Kateřina Veliká - až když dobyla Krym, a to bylo vlastně už skoro v 19. století.

Republika to byla zajímavá, její státní správa spočívala v tom, že se kozáci jednou ročně sešli v Záporožské seči, což byla pevnost na jednom ostrově na Dněpru, a zvolili nového atamana, což byl takový vůdce a jediná autorita. Vzhledem k tomu, že na ostrov nesměly ženy, což bylo dobře, protože jinak by se nedohodli nikdy, tak se vždy dohodli rychle, aby se ještě mohlo něco popít, než se rozjedou do svých domovů.

Ataman byl volený na rok, což ale nevadilo. Když se jim znelíbil, tak ho kdykoliv sesadili, což opět trochu připomíná dobu dnešní. Na seči se scházeli i v případech ohrožení země nebo pokud chtěli sami podniknout nějaké tažení, takže skoro pořád, snad jen o žních se jeli podívat, jak doma dopadla úroda a jestli jim někdo neukradl buď úrodu nebo ženu nebo oboje.

A tak bojovali jednou s Poláky proti Turkům, pak s Turky proti Polákům nebo sami proti oběma, a když jim to nestačilo, tak se ještě nechávali najímat do cizích armád. Vojáci to byli vynikající, jeden turecký historik napsal, že ještě nepoznal vojáky, kterým tak málo záleží na životě a tak hodně na svobodě, a jeho názor potvrdil o pár století později generál de Gaulle, když řekl, že kdyby Francie měla k dispozici sto tisíc Ukrajinců tak nikdy neprohrála válku. Typického Záporožce popsal Gogol v knize Taras Bulba, myslím, že to byla povinná četba, pokud to někomu nic neříká a je starší ročník a byl na vojně nebo v base, tak si jistě pamatuje na tabák nevalné kvality s kozákem na obalu jménem Taras Bulba, balíček stál korunu padesát a dalo se z něj ukrotit padesát cigaret.

V polovině 17. století se na Ukrajině konalo protipolské povstání vedené Bogdanem Chmelnickým – už to jméno zní nám Čechům libozvučně. Bogdan Chmelnický byl kozák a podařilo se mu nejprve porazit Poláky a pak vytvořit samostatný ukrajinský

stát, který trval asi tak šest let a byl by posléze Poláky zcela zlikvidován, kdyby se Chmelnický neobrátil s žádostí o pomoc k Rusům. Tuto tito poskytli a Ukrajincům i mnohé slíbili a chvíli i dodržovali. Každopádně vedli po jejich boku válku s Polskem, jejmž výsledkem byly hranice na Dněpru, pravá strana patřila Polákům a levá Rusům a pro Ukrajinu tam už zase tak nějak místo nezbylo. I tak se stal Chmelnický ukrajinským národním hrdinou, i když je mu občas leccos vyčítáno – třeba i největší ukrajinský básník Taras Ševčenko nepatřil zrovna k jeho obdivovatelům. Je mu vyčítáno, že za jeho vlády bylo mimořádně krutým způsobem ubito přes deset tisíc židů – tedy všichni, kterým se nepodařilo utéct – ale i to, že vydal Ukrajinu Rusům – jeho slogan „navjėky s Maskvoj, navjėky s rúským naródom“ vzbuzuje asi i v nás určité asociace. Pak se lecko-

mu také nelíbí, že se proti Polákům spojil s Tatary – i když to mu moc nepřineslo, oni vždycky většinou z bojiště uprchli. Tedy spojil se s Tatary a to je přece banda nevěřící, to se nedělá.

Apropos víra, ani s tou to Ukrajinci neměli lehké. Katolíčtí Poláci se je dost nevybíravě a dlouho neúspěšně pokoušeli obrátit na víru pravou, až s nimi někdy v 15. století uzavřeli kompromis – vznikla církev řeckokatolická, která si ponechala ortodoxní rítus, ale byla podřízena Římu, takže peníze šly žadaným směrem. Ta církev je dodnes na Ukrajině dost rozšířená, třeba Zakarpatská Ukrajina je téměř celá řeckokatolická. Rusové samozřejmě propagovali církev ruskoortodoxní podřízenou moskevskému patriarchovi a ta je také dodnes na Ukrajině většinová, ale už neuznává moskevského, ale kyjevského patriarchu, což se Rusům moc nelíbí.

Pokračování příště

Citáty a názory

Darovat znamená dát něco, co by si člověk nejraději sám nechal.

Selma Ottiliana Lovisa Lagerlöf

Demokratické zřízení doplatí na to, že bude chtít vyhovět všem.

Sokrates

Vaše peníze nejsou pryč, můj milý příteli. Má je jen někdo jiný.

Amschel Meyer Rothschild

Program

leden – červenec 2016

- stř. 3.2.**   **maškarní koulení**
19 hod. v ASZ Altstadt, Sebastiansplatz 12 – v maskách
- ne. 14.2.**   **běžky Dietramszell**
organizuje Karel (tel. 089/611 72 57)
- stř. 6.4.**   17 hod. **výroční valná hromada**
v ASZ Altstadt, Sebastiansplatz 12
- so. 14.-**   **42. sokolské setkání v Tyršově Oetzu**
po. 16.05.   organizuje TV Sokol München
- so. 21.5.**   **spoluorganizace 51. ročníku dálkového pochodu**
Praha – Prčice, start Čerčany (www.praha-prcice.cz)
- ne. 24.7.**   **výšlap někam do hor, k horám nebo k jezeru – vše podle kondice**
a nálady účastníků

A k tomu každou první středu v měsíci...

od 19 hod. pravidelné koulení v ASZ Altstadt, Sebastiansplatz 12

zVěstník vychází třikrát do roka. Redakce: Jitka Scholz, jitkascholz@aol.com. Uzávěrka 14 dní před termínem vydání. Texty a fotografie jsou redakční, pokud není jinak uvedeno.

Sport- und Kulturverein Sokol München e.V. (VR 18462), založen 4. dubna 2004, člen Mezinárodního českého klubu.

Adresa: SKV Sokol München e.V., c/o Jitka Scholz, Wittelsbacherstr. 32, D-82110 Germering, Tel. 089/840 26 39,

Fax: 089/611 72 57, e-mail: jitkascholz@aol.com, www.sokol-muenchen.com. Další telefonní kontakty: Karel Pokorný

(starosta a pokladník) 089/611 72 57 – Dušan Pokorný (místostarosta a náčelník) 089/310 98 342. Bankovní spojení:

Kreissparkasse München-Starnberg, BLZ 702 501 50, Konto 360 476 766